

Στο ποίημα του Γεώργιου

Βιζυηνού, «Ὁ τελευταῖος Παλαιολόγος» (1882), ρωτάει το παιδάκι τη γιαγιά του: «Ἄπέθανε, γιαγιά;». Καὶ ἡ γιαγούλα ἀπαντᾷ: «Ποτέ, παιδάκι μου, κοιμᾶται».

Το εγγονάκι ἐπιμένει καὶ λέει στὴ γιαγιά: «Καὶ τώρα πᾶ δὲν ἴμπορεῖ γιαγιάκα νὰ ξυπνήσει;». «᾿Ω, βέβαια!» λέει ἡ γιαγιά, «Καιρούς καιρούς, σηκώνει τὸ κεφάλι, καὶ βλέπ' ἂν ἦρθεν ἡ στιγμή, πῶχει ὁ Θεὸς ὀρίσει».

«Πότε, γιαγιά μου, πότε;» ξαναρωτᾷ τὸ ὄμορφο εγγονάκι.

Ὅλο τὸ ποίημα τοῦ Βιζυηνού εἶναι μιὰ τέτοια κουβεντά συγκινητικὴ γιὰ τὸν Μαρμαρωμένο Βασιλιά που μέλλει νὰ ξυπνήσει. Κι οἱ Ἕλληνες, νομίζω, ἔχουμε ὅλοι τὴ θέση τοῦ παιδιοῦ σ' αὐτὸν ἐδώ τὸν διάλογο: «Πότε, γιαγιά μου, πότε;».

Σαν τὸ μικρὸ παιδάκι στὸ ποίημα τοῦ Βιζυηνού, ἐτσι ἀνυπόμονα ρωτούμε ὅλοι οἱ

Ἕλληνες το πότε θα βαδίσουμε στην Πόλη, το πότε θα ξυπνήσει ο Βασιλέας. Το πότε, δηλαδή, θα έρθει για τους Ἕλληνες εκείνη η δοξασμένη μέρα.

Είναι αυτή η δοξασμένη μέρα που τη γράφει κι ο Κώστας Καρυωτάκης στο ποίημα του «Μαρμαρωμένε Βασιλιά»:

Μαρμαρωμένε Βασιλιά, πολὺ δὲ θὰ προσμένεις

Ἕνα πρωὶ ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ Βόσπορου κεῖ πέρα

θὲ νὰ προβάλει λαμπερός, μιᾶς Λευτεριάς χαμένης,

ὁ ἀσημένιος ἥλιος. ὦ, δοξασμένη μέρα!

Γράφει ο Κώστας Παναγόπουλος,

costasgp@yahoo.gr

Πηγή: grecesaid.blogspot.gr